

Arrest

nr. 267 683 van 2 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 26 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 15 juni 2019, diende op 29 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 10 februari 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster werd gehoord op 14 juni 2021.

1.3. Op 12 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Deze beslissing werd op 15 juli 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het Eritrese staatsburgerschap te bezitten en van origine Tigrinya te zijn. U bent geboren op X 1999 in X, maar u groeit op in Shambuko, zoba Gash Barka, waar u altijd gewoond heeft.

In 2014 – u bent dan 15 jaar oud – verlaat u uw land van herkomst, Eritrea, omdat u soms hoort schieten in de buurt van de Ethiopische grens waar u woont en omdat u geen soldaat wil zijn zoals uw vader en uw broer. U reist via Ethiopië naar Soedan en Libië. In 2016 steekt u de zee over naar Italië. U geeft daar uw vingerafdrukken, maar blijft er maar twee weken. U reist door naar Duitsland, waar u op 5 februari 2017 een verzoek tot internationale bescherming indient. Kort nadien, op 5 maart 2017, wordt u meerderjarig. In Duitsland krijgt u aanvankelijk een verblijfsvergunning van één jaar, waarmee u het niet toegelaten is om overal in het land te reizen; u dient zich te beperken tot afstanden die zich binnen één uur rond München (waar u verblijft) bevinden. U kan deze vergunning verlengen tot een van drie jaar als u een document neerlegt dat uw Eritrese afkomst bewijst. Zodoende contacteert u uw moeder, die u een kopie van haar identiteitskaart opstuurt. Het document komt echter te laat aan in Duitsland, waardoor u geen verlenging van drie jaar krijgt, maar slechts één van zes maanden. U kaart dit aan bij uw assistenten en advocaat, maar er gebeurt niets; waarom weet u niet. Aangezien u dus nog steeds niet vrij kan reizen in het land of naar een ander land dan Duitsland, voelt u zich opnieuw opgesloten zoals in uw eigen land Eritrea. U bent daardoor zodanig kwaad op Duitsland dat u besluit naar België te komen. In juni 2019 komt u in België aan. Uw plan is eigenlijk om door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk, maar dat lukt niet. In België ontmoet u Yonas Tesfagebriel Berhe (O.V. 8.825.944) – ook uit Eritrea – met wie u een relatie begint en van wie u zwanger raakt. Op 29 november 2019 dienen jullie samen een verzoek om internationale bescherming in in België.

Op een gegeven moment voelt u pijn in de rug. Nadat u naar het ziekenhuis wordt gebracht, blijkt dat de foetus niet meer beweegt. Op 19 februari 2020 komt uw kind levenloos ter wereld en wordt het begraven in Luik. Op het moment van het onderhoud op het CGVS bent u zes maanden zwanger.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van de Eritrese identiteitskaart van uw moeder, uw originele Belgische zwangerschapsboekje en bijhorend medisch attest en scans van uw huidige zwangerschap.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de bijhorende medische attesten blijkt immers dat u op het moment van het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming zwanger was. Deze zwangerschap kwam echter onvoorzien tot een einde in februari 2020. Om deze reden werd het initiële onderhoud op het Commissariaat-generaal, voorzien op 24.02.2020, naar een latere datum verplaatst. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen tijdens het nieuwe persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 14.06.2021 en uit door u neergelegde medische attesten (zie toegevoegde stukken in administratief dossier) dat u opnieuw zwanger bent (waarbij de bevalling voorzien is voor 20.09.2021). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u toegestaan het toilet te gebruiken toen u daar om vroeg (CGVS p. 4), werd u gevraagd of u in staat was het onderhoud verder te zetten (wat u beaamde, CGVS p. 6) en werd u de mogelijkheid geboden een pauze te nemen op eender welk moment u daar nood aan zou hebben.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in het administratief dossier ("Rejection Dublin-Procedure / Request to take charge or take back" d.d. 24.09.2019 en "Reply according to Article 34 Dublin III Regulation" d.d. 17.08.2020) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland (subsidiare beschermingsstatuut sinds 19 april 2017). Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 8385 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden

behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

De enige reden waarom u uit Duitsland vertrok bestond erin dat u in eerste instantie slechts een verblijfsvergunning van één jaar kreeg en vervolgens een vergunning van zes maanden, maar dat u met deze verblijfskaarten niet toegelaten was eender waar in Duitsland (of zelfs daarbuiten) te reizen. Met dit reizen bedoelt u dat het u slechts was toegestaan om zich maximum een uur buiten uw verblijfplaats (München) te verplaatsen waardoor u bijvoorbeeld niet op bezoek kon bij vrienden die verder woonden. Hierdoor voelde u zich opgesloten 'zoals in Eritrea' en werd u zodanig kwaad op Duitsland dat u er vertrok (CGVS p. 9-10).

Welnu, overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

In deze context geeft u aan dat u een aanvraag indiende om uw initiële éénjarige verblijfsvergunning te verlengen naar een document van drie jaar, met bijhorend paspoort, waarmee u wel vrij zou kunnen reizen (dat is zo volgens het reglement verklaart u, CGVS p. 10). Om dit document van drie jaar te verkrijgen, diende u evenwel eerst een bewijs neer te leggen dat u uit Eritrea komt. Dat deed u door middel van een kopie van de Eritrese identiteitskaart van uw moeder. Echter, aangezien het een tijd duurde om deze kaart van uw moeder in Eritrea te bemachtigen, diende u deze aanvraag te laat in bij de bevoegde instanties in Duitsland. Bijgevolg kreeg u niet het document van drie jaar maar slechts een tijdelijke verlenging van zes maanden, wat u dan zo kwaad maakte dat u uit Duitsland vertrok (zie boven) (CGVS p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dat uw aanvraag tot het document van drie jaar (met bijhorende toelating om zich vrij te verplaatsen) u door de Duitse autoriteiten (nog) niet werd toegekend wegens louter procedure en administratieve redenen en doet in niets vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende,

hiermee geschonden werden. Meer nog, u verklaart zelf dat men u meedeelde dat uw aanvraag geaccepteerd werd (CGVS p. 9).

Wat dit betreft, kan ten eerste verwezen worden naar de geldigheidsduur van uw internationale beschermingsstatuut in Duitsland (i.e. subsidiaire bescherming) zoals hierboven uitgelegd (zie boven). Ten tweede kan u bovendien niet concreet aantonen waarom u het document van drie jaar (nog) niet werd uitgereikt. U verklaart dat u de Eritrese identiteitskaart aan uw voogd en assistenten had gegeven maar dat u niet weet of ze er iets mee gedaan hebben of niet. U verklaart dat u hen vroeg of er al nieuws was of niet, maar dat ze niet geïnteresseerd waren als u om uitleg vroeg. Waarom ze niet zouden geïnteresseerd zijn in het verdere verloop van uw aanvraag of procedure, weet u niet te zeggen. Als u dan gevraagd wordt of u op een andere manier geprobeerd heeft om uitleg te krijgen over de stand van zaken van uw procedure teneinde het document van drie jaar te verkrijgen (eventueel zonder uw voogd of assistenten), verklaart u dat niet gedaan te hebben, naar eigen zeggen omdat u niemand anders kende en zij verantwoordelijk waren voor u (CGVS p. 12). Welnu, zodoende toont u allerminst aan dat u uw rechten verbonden aan uw internationaal beschermingsstatuut of aan het verloop van uw procedure van uw verblijfsvergunning niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Aanvullend dient nog te worden aangehaald dat u, behalve uw opmerking dat u niet vrij mocht reizen, geen enkele andere vrees heeft ten aanzien van iets of iemand in Duitsland. U voegt eraan toe dat u in dat land nooit problemen heeft gehad met iemand (CGVS p. 12).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De kopie van de Eritrese identiteitskaart van uw moeder die u neerlegt, verandert hier niets aan. Deze bevat immers geen enkel element dat de bovenstaande beslissing ten aanzien van uw statuut in Duitsland zou kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris van Migratie en Asiel op het feit dat u zwanger bent en de bevalling voorzien is op 20 september 2021.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Duitsland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster betoogt dat zij in Duitsland geen internationale beschermingsstatus meer geniet wegens haar afwezigheid van meer dan drie jaar en haar verhuis naar een ander land. Verwijzend naar artikel 51 van de Duitse verblijfswet, die de redenen uiteenzet voor het verstrijken van een verblijfstitel en naar het “Handbook Germany” meent ze dat haar verblijfsrecht automatisch werd beëindigd gelet op haar verblijf in België sedert 2 jaar. Drie jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus diende er een nieuwe evaluatie te worden gemaakt om na te gaan of de erkenning nog steeds geldig is. Zij

verwijt de commissaris-generaal niet te zijn nagegaan of zij nog steeds bescherming geniet in Duitsland en enkel informatie te hebben vergaard met het oog op een Dublinoverdracht. Verwijzend naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zet zij uiteen dat uit het administratief dossier moet blijken dat de vreemdeling nog steeds de internationale bescherming geniet in de desbetreffende EU-lidstaat.

Zij betoogt dat ze, indien ze de internationale bescherming wil genieten in Duitsland, aldaar een nieuw verzoek om internationale bescherming zal moeten indienen. Uit het AIDA rapport blijkt dat zij dan zal terechtkomen in een versnelde procedure en dat verschillende ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld moeten worden, wat twijfels doet rijzen over een daadwerkelijke toegang tot een asielprocedure in Duitsland. Het is volgens haar niet zeker dat zij de internationale bescherming in Duitsland zal kunnen genieten, dat zij er toegang zal hebben tot een nieuwe procedure en evenmin dat zij er in menswaardige omstandigheden zal kunnen leven.

Omdat zij afkomstig is uit Eritrea dienden de Duitse autoriteiten haar de vluchtelingenstatus toe te kennen in plaats van de subsidiaire beschermingsstatus, die haar niet op afdoende wijze beschermt. Als subsidiair beschermde zou het moeilijk zijn om gezinshereniging te bekomen wat concreet wil zeggen dat ze, indien ze moet terugkeren naar Duitsland, niet bij haar man zal kunnen zijn omdat hij erkend werd als vluchteling in België. Er zouden voldoende elementen aanwezig zijn om haar als vluchteling te erkennen. Zo wijst ze erop dat haar Eritrese nationaliteit niet wordt betwist, dat de Eritrese regering bijzonder repressief is en zich gedurende verschillende jaren schuldig maakt aan systematische en grootschalige mensenrechtenschendingen, dat zij het land op illegale wijze heeft verlaten om aan de militaire dienstplicht te ontsnappen en zij bij terugkeer naar Eritrea hierdoor het risico loopt vervolgd te worden, zij gelet op haar huidige leeftijd nog steeds dienstplichtig is en er objectieve risico's tot vervolging bestaan bij terugkeer naar Eritrea. Het enkele feit dat zij zowel in Duitsland als in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, is volgens haar voldoende om een persoonlijke vrees tot vervolging of tot ernstige schade in haar hoofd vast te stellen. Zij wijst er vervolgens op dat de Belgische autoriteiten niet de subsidiaire beschermingsstatus, maar de vluchtelingenstatus toekennen aan Eritrese onderdanen en concludeert dat zij als vluchteling erkend moet worden.

2.2. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende stukken:

- Beslissing tot erkenning van de "vluchtelingenstatus" van verzoeksters partner;
- Bewijs van de dood van het kind van de koppel;
- Aanvraag van het administratief dossier bij het CGVS;
- Duitse verblijfwet, artikel 51;
- Artikel Handbook Germany, "*Permis de séjour pour les réfugiés*";
- Document dd. 22.01.2020 van de "*Bundesamt für Migration und Flüchtlinge*";
- AIDA-verslag: "*Country Report: Duistland*", laatste update dd. 30.11.2020;
- Human Rights Watch, World Report 2021 "*Eritrea, Events of 2020*", Eritrea ;
- UNHCR, "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Eritrea.*" April 2011;
- COI Focus, "*Eritrea : National Service, Exit and return*", September 2019;
- Algemeen ambtsbericht Eritrea, November 2020.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Over de gegrondheid van het beroep

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in Duitsland. Uit de stukken van het administratief dossier (AD CGVS, blauwe map, landeninformatie “*Dublinprocedure: request to take back Germany d.d. 22.1.2020*”) blijkt dat de Duitse autoriteiten d.d. 22 januari 2020 lieten weten dat verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op 19 april 2017. De vaststelling, dat verzoekster in Duitsland de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, wordt door haar niet betwist. Wel betwist zij dat zij nog over een geldige verblijfsvergunning voor Duitsland zou beschikken.

Betreffende verzoeksters huidige argumentatie omtrent de actuele geldigheid van de verblijfstitel die haar in Duitsland werd toegekend, namelijk de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken. De verwijzing naar het “Handbook Germany” met betrekking tot de geldigheidsduur van de verblijfstitel, het gegeven dat drie jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus er een nieuwe evaluatie dient te worden gemaakt en een verwijzing naar een arrest van de Raad doen aan voorgaande geen afbreuk. Zij brengt immers enkel informatie bij betreffende de geldigheidsduur van de titel, doch niet van de status op zich. Aldus stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bijbrengt die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van verzoeksters internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken

verzoekster, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Duitsland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van het dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

Uit de verklaring van verzoekster en het betoog in haar verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoekster in wezen vreest dat zij in geval van terugkeer naar Duitsland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekster vertrok naar eigen zeggen uit Duitsland omdat haar eerst slechts een verblijfsvergunning van één jaar werd afgeleverd en vervolgens één van zes maanden, maar dat het haar niet toegelaten was om met deze verblijfskaarten zich eender waar in Duitsland of daarbuiten te begeven. Ze lichtte toe dat het haar slechts was toegestaan om zich maximum een uur buiten haar verblijfplaats in München te verplaatsen waardoor ze niet op bezoek kon gaan bij vrienden die verder woonden. Zij verklaarde zich hierdoor opgesloten te hebben gevoeld zoals in Eritrea. Omdat ze daardoor zodanig kwaad was op de Duitse autoriteiten, besloot ze het land te verlaten (CGVS verhoor, p. 9, 10 en 11).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Duitsland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

Met betrekking tot de door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde stukken merkt de Raad op wat volgt: Stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift gaat enkel in op de voorwaarden voor het verstrijken van de geldigheid van een verblijfstitel terwijl stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift (*“Permis de séjour pour les*

réfugiés”) uitleg geeft omtrent de duurtijd van een verblijfstitel voor houders van de internationale beschermingsstatus en uiteenzet dat een begunstigde van internationale bescherming geen recht heeft op een vluchtelingenpaspoort. De Raad verwijst naar de uiteenzetting *supra* voor wat betreft het onderscheid tussen de geldigheid van een verblijfstitel en de toegekende beschermingsstatus, waar verzoekster middels voormelde stukken geen ander licht op werpt. Het gevoegde stuk 8 bij het verzoekschrift betreft de loutere vaststelling dat verzoekster door de Duitse autoriteiten de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op 19 april 2017, dat de Duitse autoriteiten aldus geen akkoord kunnen verlenen met de door België verzochte Dublinoverdracht en een overdracht enkel kan plaatsvinden op basis van een bilateraal akkoord. In het stuk 9, gevoegd bij het verzoekschrift, wat een uittreksel uit het AIDA rapport betreft, leest de Raad dat de Duitse autoriteiten in bepaalde gevallen gebruik maken van een versnelde procedure en in bepaalde omstandigheden een beslissing nemen waarbij een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard. Dat dergelijke situatie op haar van toepassing zou zijn wordt geenszins aannemelijk gemaakt nu verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en de Raad niet inziet waarom zij een nieuw verzoek om internationale bescherming zou moeten indienen in Duitsland. Waar verzoekster aldus weliswaar landeninformatie omtrent Duitsland heeft toegevoegd bij haar verzoekschrift, besluit de Raad dat er geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een situatie die strijdig is aan artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Verzoekster maakt het tegendeel op geen enkele wijze aannemelijk.

De Raad voegt nog toe dat verzoeksters betoog omtrent de versnelde procedure en de procedure van een volgend verzoek niet van die aard is om het vermoeden, dat verzoekster in Duitsland over voldoende of reële bescherming beschikt en haar fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, te weerleggen. Zij gaat eraan voorbij dat de versnelde procedure wordt voorzien in artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn en de beslissingen houdende een niet-ontvankelijk onderzoek worden beschreven in artikel 33 van de Kwalificatierichtlijn. Voormeld artikel 8 bepaalt dat de lidstaten kunnen bepalen dat *“een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II wordt versneld en/of aan de grens of in transitzones wordt gevoerd overeenkomstig artikel 43”* en voormeld artikel 33 omschrijft in de tweede paragraaf de gevallen waarin de lidstaten een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk kunnen beschouwen. Dat de Duitse autoriteiten in bepaalde gevallen gebruik maken van een versnelde procedure en in bepaalde omstandigheden een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek nemen, betekent geenszins dat de fundamentele rechten inzake de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming zouden worden geschonden.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Duitsland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Duitsland verleend werd, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoekster niet aantoonde dat de bescherming die haar in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland.

De bestreden beslissing duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

“In deze context geeft u aan dat u een aanvraag indiende om uw initiële éénjarige verblijfsvergunning te verlengen naar een document van drie jaar, met bijhorend paspoort, waarmee u wel vrij zou kunnen reizen (dat is zo volgens het reglement verklaart u, CGVS p. 10). Om dit document van drie jaar te verkrijgen, diende u evenwel eerst een bewijs neer te leggen dat u uit Eritrea komt. Dat deed u door middel van een kopie van de Eritrese identiteitskaart van uw moeder. Echter, aangezien het een tijd duurde om deze kaart van uw moeder in Eritrea te bemachtigen, diende u deze aanvraag te laat in bij de bevoegde instanties in Duitsland. Bijgevolg kreeg u niet het document van drie jaar maar slechts een tijdelijke verlenging van zes maanden, wat u dan zo kwaad maakte dat u uit Duitsland vertrok (zie boven) (CGVS p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dat uw aanvraag tot het document van drie jaar (met bijhorende toelating om zich vrij te verplaatsen) u door de Duitse autoriteiten (nog) niet werd toegekend wegens louter procedure en administratieve redenen en doet in niets vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende,

hiermee geschonden werden. Meer nog, u verklaart zelf dat men u meedeelde dat uw aanvraag geaccepteerd werd (CGVS p. 9).

Wat dit betreft, kan ten eerste verwezen worden naar de geldigheidsduur van uw internationale beschermingsstatuut in Duitsland (i.e. subsidiaire bescherming) zoals hierboven uitgelegd (zie boven). Ten tweede kan u bovendien niet concreet aantonen waarom u het document van drie jaar (nog) niet werd uitgereikt. U verklaart dat u de Eritrese identiteitskaart aan uw voogd en assistenten had gegeven maar dat u niet weet of ze er iets mee gedaan hebben of niet. U verklaart dat u hen vroeg of er al nieuws was of niet, maar dat ze niet geïnteresseerd waren als u om uitleg vroeg. Waarom ze niet zouden geïnteresseerd zijn in het verdere verloop van uw aanvraag of procedure, weet u niet te zeggen. Als u dan gevraagd wordt of u op een andere manier geprobeerd heeft om uitleg te krijgen over de stand van zaken van uw procedure teneinde het document van drie jaar te verkrijgen (eventueel zonder uw voogd of assistenten), verklaart u dat niet gedaan te hebben, naar eigen zeggen omdat u niemand anders kende en zij verantwoordelijk waren voor u (CGVS p. 12). Welnu, zodoende toont u allerminst aan dat u uw rechten verbonden aan uw internationaal beschermingsstatuut of aan het verloop van uw procedure van uw verblijfsvergunning niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Aanvullend dient nog te worden aangehaald dat u, behalve uw opmerking dat u niet vrij mocht reizen, geen enkele andere vrees heeft ten aanzien van iets of iemand in Duitsland. U voegt eraan toe dat u in dat land nooit problemen heeft gehad met iemand (CGVS p. 12)."

Verzoekster doet geen enkele poging om voorgaande pertinente motieven te weerleggen die door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Verzoekster betwist verder niet dat zij, behalve haar opmerking dat ze niet vrij mocht reizen (CGVS, verhoor p. 11), geen enkele vrees heeft geuit ten aanzien van de Duitse autoriteiten. Evenmin toonde zij aan dat zij geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de Duitse autoriteiten. Zij verklaarde immers uitdrukkelijk dat zij geen stappen heeft ondernomen om een document van drie jaar te verkrijgen, of om meer uitleg te verkrijgen over de stand van zaken van haar procedure (CGVS verhoor, p. 12). Ook in het verzoekschrift brengt verzoekster dienaangaande geen enkele persoonlijke elementen aan. Verzoekster heeft aldus op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat zij in Duitsland moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Nog minder maakt zij aannemelijk als zou zij haar rechten, verbonden aan haar internationale beschermingsstatus in Duitsland niet kunnen laten gelden.

De Raad voegt nog in dit verband toe dat Duitsland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers internationale beschermingsstatus, onder meer inzake de toegang tot werkgelegenheid, huisvesting en integratievoorzieningen, en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden, en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoekster aldus persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland, dat de bescherming die haar in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn of dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland.

Gelet op het voorgaande kan verzoekster evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat zij verhinderd was om in Duitsland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

Verzoekster toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Duitsland in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij maakt zodoende niet aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het

Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die haar in Duitsland werd verleend, kan stellen.

Waar zij er nog op wijst dat haar partner de vluchtelingenstatus werd toegekend door de Belgische autoriteiten, merkt de Raad op dat er in hoofde van de lidstaten geen enkele verplichting bestaat tot automatische toekenning van een internationale beschermingsstatus aan gezinsleden van een persoon aan wie een internationale beschermingsstatus werd verleend. Artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn stelt enkel dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden, maar voorziet niet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend. Het loutere feit dat haar partner de vluchtelingenstatus werd toegekend door de Belgische autoriteiten geeft verzoekster aldus niet automatisch recht op eenzelfde soort bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en *in concreto* te worden beoordeeld. Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid van de Kwalificatierichtlijn dat *“onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn”*. De enige verplichting die voortvloeit uit artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn blijft ertoe beperkt dat lidstaten hun nationale recht zodanig vorm dienen te geven dat de gezinsleden van degene die internationale bescherming geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, par. 68). Bovendien wijst de Raad erop dat de Uniewetgever met artikel 23, lid 2, van de Kwalificatierichtlijn heeft willen uitsluiten dat de voordelen die worden toegekend aan een persoon die internationale bescherming geniet, worden uitgebreid tot een gezinslid van die persoon wanneer dit onverenigbaar zou zijn met de persoonlijke juridische status van het betrokken gezinslid (Hof van Justitie, (GK) 9 november 2021, C-91/20, Bundesrepublik Deutschland, § 48). *In casu* verhindert de door de Duitse autoriteiten reeds toegekende subsidiaire beschermingsstatus, die als toereikend wordt beoordeeld, de commissaris-generaal om opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar betoog dat de commissaris-generaal, door te besluiten dat haar in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoekster zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien aan verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekster toegekende bescherming in Duitsland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekster is op dit punt in gebreke gebleven. Haar verwijzing naar de situatie in Eritrea in het verzoekschrift en de gevoegde stukken 10, 11 en 12 bij het verzoekschrift zijn om voorgaande redenen dan ook niet dienstig. Waar zij er nog op wijst dat haar de vluchtelingenstatus en niet de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden toegekend door de Duitse autoriteiten benadrukt de Raad dat die beoordeling toekomt aan de Duitse autoriteiten, die de subsidiaire beschermingsstatus hebben verleend. De Raad wijst nog op wat het Hof van Justitie dienaangaande oordeelde *“De andere lidstaten kunnen het door betrokkene bij hen ingediende nieuwe verzoek echter niet-ontvankelijk verklaren overeenkomstig artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, gelezen in het licht van het beginsel van wederzijds vertrouwen. In een dergelijk geval staat het aan de lidstaat die de subsidiaire bescherming heeft toegekend om de procedure tot toekenning van de vluchtelingenstatus te hervatten.”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., zie § 95 en volgende) (eigen onderlijning).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens

betreffende Duitsland en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO